

Someone to Honor

Mary Balogh

Copyright © 2019 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru onoare
Mary Balogh

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru onoare / Mary Balogh

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4722-1

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111

MARY BALOGH

Totul pentru onoare

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

capitolul 1

Acasă, în sfârșit!

Ei bine, cel puțin înapoi în Anglia. Trecuseră 20 de luni de la ultima lui scurtă și dezastruoasă sedere aici, după bătălia de la Waterloo, în 1815. Acum se întorsese.

Dar, când locotenent-colonelul Gilbert Bennington, Gil pentru prietenii și cunoșcuții lui, debarcă în Dover de pe pachebotul cu care venise din Calais, simți doar oboseală, iritate și o premoniție apăsătoare, de parcă venirea acasă nu avea să-i aducă o fericire până la adânci bătrâneții.

Făcu o grimasă la vederea unei calești cu ușile inscripționate cu blazoane ducale stând la mal, pentru că, în mod evident, pe el îl aştepta. Sau, mai exact, pe Avery Archer, duce de Netherby, unul dintre cei trei tovarăși ai săi de călătorie. Gil ar fi preferat să închirieze un poștalion pentru călătoria următoare, dar ar fi trebuit să își dea seama că doar o opulență sclipitoare avea să fie de ajuns pentru Excelența Sa pe propriul pământ natal. Și era nevoie să admită că acest mijloc de transport avea să fie mult mai bun decât un poștalion închiriat pentru unul dintre ceilalți tovarăși ai lor, Harry, care era foarte palid din cauza oboselii.

Gil nu avusese de gând să aibă trei tovarăși de călătorie. Petrecuse recent un an pe insula Sf. Elena, ca parte a garnizoanei care îl păzise pe Napoleon Bonaparte în timpul celui de-al doilea exil. Când se întorsese pe o navă care se îndrepta spre Franța și nu spre Anglia, pentru singurul motiv că fusese primul vas care plecase după ce serviciul lui obligatoriu luase sfârșit, se dusese în Paris. Acolo descoperise, din pură întâmplare, că vechiul său prieten și camarad, maiorul Harry Westcott, despre care crezuse că murise la Waterloo, se recupera într-un

centru pentru ofițeri militari. Gil îl văzuse ultima oară după bătălie, când rănilor acestuia păruseră fatale. Dar, în ciuda tuturor aşteptărilor, Harry supraviețuise, însă cu greu. Și după mai mult de un an și jumătate arsesee de nerăbdare să meargă acasă, deși doctorii îl sfătuiseră să nu facă o călătorie atât de obositoare. Încă nu era pe deplin recuperat.

Gil se oferise să îl însوtească, iar Harry profitase de ocazie. Îl invitase pe Gil să stea cu el o vreme odată ajunsă acasă, iar el acceptase. Dorea să se afle în Anglia. Avea nevoie să fie acolo. Dar ezita să meargă la el acasă. Mai întâi avea alte lucruri de făcut.

Apoi, în ultimul moment, două dintre rudele lui Harry sosiseră în Paris cu scopul de a-l duce acasă. Și, deși Harry era doar un membru nelegitim al familiei sale, rudele lui erau bărbați cu putere. Aristocrați. Cei doi erau Avery Archer, care fusese cândva tutorele lui Harry – înainte să-i fi fost descoperită ilegitimitatea –, iar acum era cununatul lui, și Alexander Westcott, conte de Riverdale, capul familiei și deținătorul titlului care fusese odată al lui Harry – de asemenea, înainte de descooperirea ilegitimității.

Era o familie un pic cam complicată, înțelese Gil. Harry nu vorbise niciodată prea mult despre asta.

Călătoriseră împreună toți patru, deși Gil încercase să se retragă. Nu se simțea confortabil într-o companie aristocrată. În ciuda gradului său militar superior, în realitate era un nimeni de nicăieri și la fel de ilegitim ca Harry. Un şobolan de canalizare, dacă cineva alegea să spună lucrurilor pe nume. Dar Harry îl implorase să nu se răzgândească, așa că Gil venise. Prietenul său avea nevoie de el, după ce rudele lui îl duceau acasă și apoi aveau să se întoarcă la propriile familii.

– Ah, zise ducele de Netherby, privindu-și trăsura prin monocoul pe care îl ridicase la ochi. O priveliște plăcută. Pe cât ai pariat, Harry, că trăsura mea nu va fi aici?

– Pe absolut nimic, dacă îți amintești, zise Harry. Ar costa mai mult decât valorează viața vizitului tău sau pâinea lui dacă ar întârzia.

– Chiar așa, zise Excelența Sa cu un oftat. Haide să găsim un han prin apropiere și să ne bucurăm de un mic dejun englezesc bun. Îndrăznesc să spun că vom găsi și un os cu ceva carne pe acolo.

Osul era pentru câinele lui Gil, un animal mare, de o rasă nedefinită, care îl urmase de la Waterloo în Anglia, în insula Sf. Elena, apoi în Franța și acum înapoi în Anglia. Câinele stătea gâfâind lângă el, fericit, credea Gil, să aibă din nou labele pe pământ stabil. În doar câteva clipe, fu în trăsura ducelui de Netherby, alături de toți ceilalți, așezat jumătate peste picioarele lui Gil ca un covor mare de blană și jumătate peste cizmele lui Riverdale.

Trăsura îi purta pe distanță scurtă către ceea ce Gil nu se îndoia că era cel mai bun han din Dover, unde trei dintre ei mâncără un mic dejun copios, iar Harry ciuguli fără entuziasm dintr-o bucătă de pâine prăjită. Excelența Sa ceru apoi penită, cerneală și hârtie și scrise un bilet scurt pentru a-și anunța ducesa de întoarcerea lor în siguranță în Anglia și despre schimbarea destinației pe care o planuise. Rudele lui avuseseră intenția să îl ducă pe Harry la Londra, unde îl așteptau alte rude, inclusiv mama lui, marchiza de Dorchester, și una dintre surorile lui. Dar Harry insistase să meargă la moșia Hinsford, în Hampshire, acolo unde crescuse. Dorea linistea provinciei, cum îi mărturisise lui Gil. Mai precis, voia să evite tam-tamul din jurul său – iar dacă ar fi mers în Londra, ar fi avut parte de mare tam-tam.

După ce aranjă ca biletul să fie trimis, Excelența Sa li se alătură celorlalți trei în trăsură și porniră înspre nord, fără altă zăbavă. Cu siguranță, era o trăsură confortabilă, admise Gil. De asemenea, atragea privirile zgâite ale tuturor celor pe lângă care trecea.

Harry, care stătea pe locul din fața lui, alături de Riverdale, era mai palid decât de obicei, dacă așa ceva

era posibil, și slab, aproape văguit. Aspectul fizic plăcut, buna dispoziție și energia îl părăsiseră. Avea 26 de ani – era cu opt ani mai tânăr decât Gil. Preț de șase luni după Waterloo, doctorii militari se așteptaseră zilnic că el să moară. După prima lună, fusese dus la Paris – nimeni dintre autoritățile militare nu părea să știe de ce nu fusese trimis în Anglia. Iar după cele șase luni fusese asaltat de o infecție și de febră, pentru ca, în cele din urmă, să fie obligat să suporte o operație dureroasă, care îi pusese viața în pericol. Cu cinci luni în urmă, i se scosese un glonț despre care chirurgii spuseseră că era aproape de inimă. Îl avertizaseră că ar fi fost posibil să moară dacă glonțul era scos. Însă, dacă nu ar fi făcut-o, cu siguranță ar fi murit. Supraviețuise calvarului durerilor insuportabile, dar infecțiile și febra oricum aproape că îl omorâseră.

Gil spera că supliciul călătoriei nu avea să îndeplinească ceea ce toate infecțiile și febra nu reușiseră să facă. Speră ca Harry să supraviețuiască acelei călătorii pe care chiar el o încurajase și o aranjase.

– Cred că ești bucuros să te afli din nou în Anglia, Harry, zise Riverdale. Deși este regretabil că ai parte de o primire tipic englezescă.

Făcu semn cu mâna către fereastră. Nori grei atârnau peste un peisaj care era lovit de un vânt nordic și asaltat de o ploaie biciuitoare.

– Într-adevăr, este un sentiment plăcut, spuse Harry, admirând priveliștea. Dar mă gândeam și mă întrebam dacă este cu puțință să tabere asupra mea nu doar ploaia în următoarea săptămână. Crezi că există vreo șansă ca familia să vină în vizită din moment ce nu merg la Londra să îi vizitez?

– Cu siguranță, nu aş paria pe asta, răspunse Alexander. Cu toții au așteptat plini de nerăbdare sosirea ta în Londra. Mă îndoiesc că alegerea ta de a merge la Hinsford îi va descuraja. Nu este îngrozitor de departe de Londra, la urma urmei.

– La dracu'! mormăi Harry, închizând ochii și lăsându-și capul pe pernele tapițate.

– Bănuiesc, adăugă Riverdale, că ai ales să mergi direct la Hinsford pentru a evita într-o oarecare măsură agitația care te așteaptă în oraș.

– Da, într-o oarecare măsură, recunosc Harry, apoi râse în mod neașteptat, fără să își deschidă ochii. Ar fi trebuit să fiu mai prevăzător. Dacă aş fi avut destulă minte, te-aș fi prevenit, Gil. Este posibil să nu existe altă familie pe pământ care să se adune în jurul membrilor săi aşa cum o face familia Westcott – iar asta îi include pe cei căsătoriți cu cei din familiile Archer, Cunningham, Handriche, Lamarr și... Am scăpat pe cineva? Odată ce intri în familia Westcott, vei fi întotdeauna un Westcott, aşa se pare. Chiar dacă ești un bastard.

– Știi că este un cuvânt pe care nu îl folosim niciodată în familie, Harry, ripostă Riverdale. Gândește-te la surorile tale când îl folosești, dacă ești amabil, chiar dacă nu o faci pentru tine.

Gil, fără să arate asta, își dorea ca Harry să se fi gândit să îl avertizeze că era foarte probabil ca iubitoarea lui familie să îl viziteze în masă, deși Hinsford era la o oarecare distanță de Londra. Cei mai mulți erau probabil adunați în Londra, pentru sesiunea de primăvară a parlamentului și pentru vîrtejul social al sezonului. Ar fi trebuit să ghicească, desigur, când acești doi bărbăți își făcuseră pe neașteptate apariția în Paris, ca emisiari ai familiei. Dar nu îi trecuse prin minte nici măcar atunci că restul familiei chiar avea să călătorescă în provincie pentru a-l vedea pe Harry când acesta urma să ajungă acasă.

La urma urmei, nici o familie nu se adunase în jurul lui, fie din partea mamei sale – aceștia o alungaseră, fără să se înduplece vreodată, după ce îl zâmislise –, fie a tatălui său. Tot ce făcuse vreodată tatăl său pentru el fusese să îi cumpere brevet pentru un regiment de infanterie după ce îi ajunsese la urechi vestea moartei mamei lui Gil. La vremea respectivă, Gil era sergent într-un

regiment britanic din India. Mai târziu, cumpărase pentru fiul său și gradul de locotenent, dar Gil îi scrisese cu acea ocazie, dar nu ca să-i mulțumească – de ce să mulțumească unui tată care îi ignorase existența vreme de peste 20 de ani, doar pentru a apărea de nicăieri cu un cadou pe care fiul lui nici nu îl dorise și nici nu îl ceruse? Gil îi scrisese pentru a-l informa că nu era nevoie să îi mai ofere sprijinul și că avea să-l refuze. În momentul acela, Gil își dorise din toată inima să fi fost încă sergent. Fusese mai fericit în acea postură.

El și Harry luptaseră împreună în Peninsula – și la Toulouse, și la Waterloo. Fuseseră prieteni încă de la început, poate pentru că aveau un lucru în comun pe lângă regimentul și experiența militară: erau amândoi basarazii – da, întotdeauna era mai bine să spui lucrurilor pe nume – într-o armată de domni. În grupul ofițerilor din armată. Munca asiduă și priceperea, talentul și dedicația față de oameni și de misiune contau mult mai puțin în corturile și popotele ofițerilor decât titlul și avereia. Gil și Harry nu fuseseră niciodată ostracizați pe față, era adevarat, dar întotdeauna simțiseră, în moduri mai mult sau mai puțin subtile, că erau intruși. Că locul lor nu era cu adevarat acolo. Că erau o rușine. și nu doar uneori.

Privi pe fereastră ținutul mohorât, deși doar norii grei și ploaia îl făceau să pară aşa. Era *Anglia* – simți un val de afecțiune față de pământul natal, chiar dacă nu avea foarte multe amintiri fericite de aici.

Deținea o mică proprietate, Rose Cottage¹, în Gloucestershire, cumpărată în timpul anilor petrecuți în India, când obținuse ceea ce i se păruse – încă i se părea – o avere fabuloasă. După ce o cumpărase, tot ce îi rămăsese investise în serviciile unui agent din Londra în care fusese convins să aibă încredere – din fericire, după cum se dovedise. Din clipa aceea, dacă ar fi ales să părăsească armata, ar fi putut trăi ca un domn. Însă

nu făcuse asta atunci. și nici după aceea. Armata era tot ce știa de când plecase de acasă la vîrstă de 14 ani, sub grija neîmblânzită a unui sergent de recrutare. și, în general, îi priise. Viața aceea i se potrivise.

Totuși se întorsese acasă după bătălia de la Toulouse din 1814, luându-și cu el soția însărcinată. O dusese la Rose Cottage – de fapt, era mai mare decât o căsuță, în ciuda numelui ei. și toată doar a lui. Ancora lui în lumea aceasta. Locul în care avea să își întindă rădăcinile. Locul în care avea să își crească familia. Căminul lui. Visul de fericire devenise și mai real când se născuse Katy – Katherine Mary Bennington. Ah, ziua aceea dureros de fericită după ore de chin pentru Caroline și neliniște pentru el! Copilul acela cu păr negru. Grămăjoara aceea caldă deumanitate zgomoatoasă.

Fiica lui.

Era un interval scurt din viața lui, prea dureros pentru a se gândi la el. Prin urmare, rareori o făcea. Dar unele amintiri pătrundeau mai adânc decât gândurile conștiiente. Erau întotdeauna acolo, ca o greutate de plumb, sau ca o rană deschisă care nu avea să îl ucidă, dar nici să se vindece.

Fericirea până la adânci bătrâneti începuse să se piardă când, după naștere, Caroline devenise mai neliniștită decât de obicei și irascibilă din cauza dimensiunii reduse a casei și a plăcăselii satului la marginea căruia aceasta se înălța, precum și a naturii insipide a vieții lor sociale de acolo. Se îndepărtașe și mai mult după ce, la puțin peste trei luni după nașterea lui Katy, Gil fusese rechemat de regimentul său – în urma evadării lui Napoleon Bonaparte din primul său exil, pe insula Elba, care se întorcea în Franța pentru a aduna o altă armată vastă în jurul său.

Caroline voise să meargă și ea, lăsându-și copilul cu mama ei. El nu fusese de acord. Să urmeze un regiment militar nu era o viață potrivită unei doamne, deși Caroline o făcuse preț de câteva luni înainte să se fi însurat cu ea, când mama ei o adusese în Peninsula după ce își

¹ În traducere din engleză, înseamnă Căsuța Trandafirilor (n.tr.)

terminase școala pentru doamne. Iar un copil mic avea nevoie de mamă, de un cămin, de sprijinul financiar al tatălui și de promisiunea întoarcerii lui de îndată ce avea să poată. Un copil avea, de fapt, nevoie de *ambii* părinți, dar viața nu putea fi întotdeauna perfectă. El încercase să o facă să fie cât se poate de sigură și de confortabilă în condițiile date.

Când se grăbise acasă după Waterloo, alarmat de scriitorile din ce în ce mai revoltate din partea nefericitei sale soții, aceasta dispăruse. Ca și fiica lor. Si doica. Si nimeni – nici servitorii, nici vreunul dintre vecini – nu știa unde plecaseră sau când aveau să se întoarcă. Nu o mai văzuse pe nici una de atunci, deși știa că Katy locuia în Essex, cu bunicii ei: generalul Sir Edward și Lady Pascoe, la care, fără știrea lui, fusese dusă înainte de Waterloo, la scurt timp după plecarea lui spre Belgia. Însă Lady Pascoe refuzase să îl lase să o vadă când, desperat să afle noutăți, mersese la ea acasă. Caroline, descuporise el mai târziu, plecase la o petrecere la invitația unor prieteni vechi, iar de acolo la altă petrecere și apoi la alta. Gil nu apucase nici să încerce să-și recupereze fiica, nici să pornească în căutarea soției rătăcitoare, când fu brusc detasat pe Sf. Elena. Fără îndoială, din cauza generalului Pascoe.

Katy încă se afla la bunicii ei. Iar Caroline era moartă. Vesta decesului ei ajunsese la el pe insula Sf. Elena.

Acum, la mai mult de un an de atunci, situația deve-nise și mai dificilă. Generalul Pascoe era din nou acasă, iar el și soția lui erau hotărâți să păstreze custodia lui Katy. Angajaseră un avocat care voia să se asigure că întreaga problemă avea să fie încheiată rapid și legal în favoarea lor. Aveau două scriitori mâniaose, amenințătoare pe care el le trimisese din Sf. Elena, pe care le puteau folosi împotriva lui, pe lângă relatarea lui Lady Pascoe despre vizitele disperate și provocatoare în casa generalului, precum și minciunile pe care Caroline le spusese când o dusese pe fiica lor la mama ei. Avea să pară un bărbat violent și nestăpânit și un tată inapt.

Primul instinct al lui Gil când părăsise Sf. Elena fusese de a se întoarce cât mai iute în Anglia, unde putea să urle la socrii lui până când aceștia îi lăsau fiica în grijă, iar el putea să o ia înapoi acasă, acolo unde îi era locul. Însă înțelepciunea și calmul triumfaseră când el își angajase propriul avocat, un bărbat recomandat de agentul său ca fiind cel mai bun din tagma lui din Londra. Iar Grimes – de la firma de avocatură Grimes, Hanson și Digby – insistase, în scrisoarea avocătească pe care i-o trimisese clientului său după ce fusese semnat contractul, ca locotenent-colonelul Bennington să lase custodia fiicei sale în întregime în seama lui și să nu facă absolut nimic de unul singur.

Să nu facă nimic fusese cel mai greu lucru pe care Gil îl acceptase vreodată în viața lui. Pentru că un avocat – chiar și acesta, *cel mai bun din Londra din tagma lui* – putea să nu fie de ajuns. Generalul avea o putere și o influență considerabile. La fel și Lady Pascoe. Era sora unui baron cu o poziție de vază în guvern. Amândoi se opuseseră vehement căsătoriei fiicei lor cu fiul nelegitim al unei fiice de fierar, chiar dacă el era un ofițer de rang înalt. Fără îndoială, ei nu și-ar fi dat consimțământul dacă sarcina lui Caroline nu ar fi fost deja vizibilă. Faptul acesta le atrăsese consimțământul tăcut, dar nu contribuise cu nimic ca ei să-l îndrăgească. Era, de asemenea, un lucru care îl rușinase profund. După ce devinește ofițer delegat, încercase din greu să se poarte ca un domn, chiar dacă nu putea să devină niciodată unul.

Atunci, oferta lui Gil de a-l însobi acasă pe Harry și învoiala de a rămâne cu el o vreme avuseseră loc, cel puțin într-o anumită măsură, din motive egoiste. Asta avea să îl ducă înapoi în Anglia, nu prea departe de Londra, acolo unde ar fi putut să se consulte cu mai multă ușurință cu agentul său și cu avocatul care nu dorea să fie deranjat sau presat. Faptul că era din nou în Anglia îi dădea sentimentul că avea un scop și, în plus, nu ar fi stat pur și simplu fără să facă nimic. Însă propunerea fusese, de asemenea, făcută din prietenie și îngrijorare,

deoarece prietenul său nu putea să stea ori să călătorescă singur, în ciuda ceea ce credea el. Cu toate astea, nu voia să meargă în Londra, acolo unde mama lui locuia în timpul lunilor de primăvară.

Sosirea lui Netherby și a lui Riverdale în Paris păruse la momentul respectiv o neplăcere relativ minoră. Ambii îl trataseră pe Gil cu un respect tacut, dar el presupuse că aceștia aveau să se întoarcă în Londra, la familiile și la datoriile lor parlamentare, de îndată ce aveau să îl ducă pe Harry acasă. Acum părea că presupuse greșit. Într-adevăr, era foarte probabil ca întreaga familie Westcott să se năpustească asupra lui în Hinsford la doar câteva zile după sosirea lor și să rămână cine știe câtă vreme. Câți erau, pentru numele lui Dumnezeu?

Era o perspectivă încrucișătoare, care l-ar fi putut foarte bine obliga să își schimbe planurile. Într-adevăr, le-ar fi schimbat cu siguranță în Dover, dacă această conversație ar fi avut loc la micul dejun. Dar acum era blocat, cel puțin temporar. Nu avea propria trăsură, nici măcar un cal cu care să părăsească Hinsford.

- A adormit, spuse contele de Riverdale de pe locul opus, aproape murmurând. Este mult mai slăbit decât mă așteptam să fie după aproape doi ani.

- Își va reveni, zise Netherby la fel de încet. Dacă a fost prea încăpățanat să moară, nu o va face nici acum.

- Care este opinia dumitale, locotenent-colonel? întrebă Riverdale.

- Sunt convins, zise Gil privindu-l pe prietenul său, care-și lăsase capul în jos, că, dacă Bonaparte ar fi să evadese din nou astăzi și ar aduna altă armată pe care să o conducă împotriva aliaților, maiorul Harry Westcott să ar oferi voluntar să conducă primul atac.

- Nu dumneata? întrebă ducele de Netherby. S-a șoprit, Bennington, că ai condus cândva un detașament de sacrificiu și că, drept urmare, ai fost promovat de la căpitan la maior.

Gil se încrustă. Nu se simțea niciodată în largul său să discute despre faptele sale din război. Erau mii de oameni, mulți dintre ei morți, exact la fel de viteji ca el.

- Aveam în spatele meu bărbăti care nu mi-ar fi îngăduit să mă retrag nici dacă aş fi dorit asta, spuse el. Nu a fost reușita unui singur individ, ci unui grup mare. Așa sunt cele mai multe acțiuni militare, chiar dacă un singur om este nominalizat după aceea pentru medalii și onoruri. Harry a fost unul dintre cei mai buni. Dacă există vreodată vreun pericol pe care oamenii lui trebuie să-l înfrunte, el se află în fruntea lor, să îi conducă. Pare slăbit acum, dar are un spirit feroce. Poate că acum este adormit, dar nu este mort, vă asigur. Își va reveni pe deplin.

- Sau va muri încercând, replică ducele.

Gil îl privi în ochii agerii de sub pleoapele somnoroase și fu surprins de licărul de umor venit din partea unui bărbat care era un aristocrat aparent plăcut, de la părul său blond, stilat până la hainele croite moderne și imaculate, de la mâinile bine îngrijite, împodobite de inele până în vârful cizmelor suple, bine lustruite. Gil bănuia că era și un pic periculos.

capitolul 2

Anna, ducesă de Netherby, primi biletul soțului ei, Avery, în aceeași zi în care fu trimis din Dover. Merse imediat cu Jessica, sora vitregă a lui Avery, să împărtășească vesteau cu cei din familia lui Harry. Una dintre aceștia era Viola, mama lui Harry, a cărei căsătorie cu tatăl lui, răposatul conte de Riverdale, fusese declarată nulă când se descoperise, după moartea lui, că avea o primă soție secretă care încă era în viață când se căsătorise cu ea. Viola era acum căsătorită cu marchizul de Dorchester. Fiica ei mai mică, Abigail, sora lui Harry, locuia cu ei. Ca și Harry, Abigail era acum, în mod oficial, fiică nelegitimă. Anna putu să le informeze